Влада – Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України № 115 (865) ♦ Вівторок, 21 червня 1994 року ♦ Ціна договірна

Зелені жнива

Лягли трави у покоси...

У ці благодатні червневі дні на полях, луках і заплавах Волині пахне сіном, молоком і медом. Принаймні я це відчув, коли побував у селі Покащеві Ківерцівського району, де на п'ятдесятигектарній площі колективного сільськогосподарського підприємства «Мрія» лягали у покоси запашні багаторічні трави: червона і біла конюшини, тимофіївка, райрад пасовищний...

— Цього року господарство матиме 340—350 тонн сіна із сіяних трав. Виходить по тонні на корову. Вже заготовлено і закладено до сіносховища 160 тонн свіжого сіна. Косять і вручну, і за допомогою техніки. Механізатори Георгій Чирко і Олександр Русенко заготовляють зелену масу на корм худобі, яку на транспортному причепі відправляють до ферми.

Богдан БЕРЕКЕТА.

На знімках: голова Ківерцівської райради Володимир Жгутов з косарями; кормозбиральний загін — у дії.

Фото Василя КУЗЬМИНА.

Продиктовано в номер

Не все те золото

Тривають робочі поїздки Голови парламенту містами й селами України

За кілька днів Голова Верховної Ради України О. Мороз відвідав десятки заводів, шахт, колгоспів, виробничих об'єднань Луганської, Донецької, Дніпропетровської, Запорізької областей.

(Закінчення на 6-й стор.).

З двох зол — менше

Так, зокрема, висловився кандидат у Президенти України Іван Плющ на прес-конференції, яку дав журналістам в суботу в Українському інформаційному агентстві новин, коли мова зайшла про те, що певна частина виборців не збирається або ще не визначилася, брати чи не брати участь у голосуванні на президентських виборах. Іван Степанович зауважив, що коли б провести цілком анонімне опитування виборців, то повного довір'я, на його думку, не мав би жоден з кандидатів президентської сімки. Далі пролунала його думка, винесена в заголовок. І на продовження її колишній голова парламенту закликав виборців все ж таки взяти участь у голосуванні.

Перетворення, але не насильницьке

Л. Кравчук, прибувши на Дніпропетровщину, завітав до металургів. Президент і кандидат у Президенти України сказав, що його інтерес до металургів і металургії не випадковий. Це та галузь промисловості, яка має і спроможна визначати потенціал нашої держави.

— Технічний стан підприємств галузі сьогодні, на жаль, далекий від бажаного, а мова йде про потребу виходити на світові технології і світові стандарти, — пояснив Л. Кравчук.

Зустрівся Л. Кравчук і з трудівниками Лобойківки та інших сіл Петриківського району, куди з'їхалися також посланці всіх районів області. І ця аудиторія побажала вислухати передвиборчу програму Президента України. З задоволенням сприйняли повідомлення про неминучі зміни у валютному регулюванні та податковій політиці.

Л. Кравчук також ясно і однозначно висловився за перетворення на селі, але не насильницькими методами, а виваженими й послідовними.

Сім футів під кілем

240 випускників Севастопольського військово-морського інституту України отримали 18 червня лейтенантські погони й морські кортики. 114 з них підуть служити до ВМС України, 57 випускників підготовлено для Росії. Виступаючи на церемонії з нагоди першого випуску СВМІУ, представник Головного штабу ВМФ Росії контр-адмірал В. Федошкін подякував українському народові, командуванню і викладачам інституту за підготовку висококласних офіцерів, спростувавши слова адмірала Балтіна про «низький рівень підготовки» у СВМІУ.

Молодих офіцерів привітали командувач ВМС України віце-адмірал В. Безкоровайний і народний депутат України віце-адмірал Б. Кожин. До побажань семи футів під кілем приєдналися керівники міста, шефи з Рівненщини, активісти місцевої «Просвіти», ветерани та рідні.

Величина інтересів залежить від виборів

Міністр закордонних справ Росії А. Козирєв, виступаючи перед депутатами російського парламенту, торкнувся ситуації в Криму. Він відзначив, що цей регіон не є міжнародною гарячою точкою і висловив переконання, що «народ Криму, суверенної республіки у складі України, український народ і народ Росії у спокійній та мирній обстановці демократичним шляхом розв'яжуть усі питання». Головне, щоб на цьому шляху з того чи іншого боку не встали екстремісти, котрі штовхають до братовбивства. А. Козирєв сказав також, що «черговий раунд переговорів щодо Чорноморського флоту нині полишає враження, яке подає десь більше надії, ніж раніше. Сторони підійшли до розуміння того, що Севастополь має бути військово-морською базою Росії». Найвірогідніше, сказав російський міністр, завершити процес переговорів чи вийти на якісь остаточні рішення вдасться по тому, як в Україні пройдуть вибори.

Вітальні послання

На ім'я Прем'єр-міністра України Віталія Масола надходять листи і телеграми з привітаннями у зв'язу з його призначенням на високий державний пост.

У телеграмі глави уряду Російської Федерації Віктора Черномирдіна висловлюється впевненість, що взаємовигідне всебічне співробітництво Росії та України сприятиме дальшому зближенню наших країн, зміцненню добробуту їх народів, безпеки і стабільності в Європі і світі.

Прагнення до дальшого розвитку дружби між народами Казахстану і України, наших довгострокових зв'язків в економічній, науково-технічній і культурній галузях висловив Прем'єр-міністр Казахстану Сергій Терещенко.

Побажання плодотворної і успішної діяльності Віталію Масолу побажали Голова Ради Міністрів Республіки Білорусь В'ячеслав Кебич, Голова парламенту Республіки Молдова Петро Лучинський і її Прем'єр-міністр Андрій Сангелі, Прем'єр-міністр Литовської Республіки Адольфас Шлежявічюс, Прем'єр-міністр Республіки Грузія Отар Пацація.

Поздоровлення надходять від трудових колективів, громадських організацій, окремих осіб.

Прес-служба Президента України і Кабінету Міністрів України — Укрінформ.

Редакції газети «Голос України»

Прошу передати через вашу газету сердечну подяку трудовим колективам, громадським організаціям, окремим громадянам, які надіслали привітання з нагоди призначення мене Прем'єр-міністром України.

В. МАСОЛ.

Добре, коли взаємовигода і щирість

Почесні відзнаки вручив праведникам миру міністр абсорбції Ізраїлю Яір Цабан, який перебуває в Україні з офіційним візитом. Високий гість мав бесіду в Кабінеті міністрів, відбулася його зустріч в Українському домі з представниками єврейської громади. У Києві також перебуває велика група ізраїльських бізнесменів. Налагодженню тісних відносин між двома країнами сприятиме відкриття генерального консульства Ізраїлю в Одесі та українського в Хайфі.

Шлях до присяги

У Центральній виборчій комісії по виборах Президента України

Вибори Президента України, що наближаються, викликають у світової громадськості такий же великий інтерес, як і нещодавна кампанія обрання українського парламенту. Понад 200 спостерігачів від іноземних держав та міжнародних організацій виявили бажання стати свідками процесу виборів глави держави.

17 червня у Центральній виборчій комісії відбулась акредитація ряду офіційних спостерігачів. Зокрема від Сполучених Штатів Америки і міжнародних організацій — Наради з питань безпеки і співробітництва в Європі, Міжнародного фонду виборчих систем (США) та інших. Посвідчення, які підтверджують їх повноваження, вручив представникам країн та організацій керівник Робочої групи по забезпеченню перебування в Україні офіційних спостерігачів від іноземних держав і міжнародних організацій на виборах у 1994 році Є.А.Новицький. Для спостерігачів із Сполучених Штатів Америки їх одержали перший секретар посольства США Ерік Рубін та другий секретар посольства Ерік Грін, від НБСЄ — другий секретар посольства Італійської Республіки Гуідо де Санктіс, від МФВС — заступник директора програми Ярополк Кульчицький.

Вибір зроблено

— У політиків і творчої інтелігенції мета одна: побудова незалежної демократичної держави, — сказав Президент України Леонід Кравчук на зустрічі з письменниками. Він поділився враженнями від перебування в різних регіонах України, де мав цікаві, змістовні зустрічі з виборцями — трудівниками заводів, полів, інтелігенцією. Відчувається, що різниці в судженнях, у розумінні сучасного моменту між представниками областей нема. Люди не хочуть, щоб їх ділили на східняків та західняків, вони прагнуть жити в єдиній, соборній, незалежній Україні й бути господарями на своїй землі.

Леонід Макарович привітав майстрів слова із 60-річчям Спілки письменників України, відмітивши, що за роки її діяльності, безумовно, були такі здобутки, які відкидати не можна. И нині Спілка письменників — один з духовних форпостів державності України. У своїх виступах Ю. Мушкетик, М. Руденко, Д. Павличко, П. Осадчук та інші зазначили, що сьогодні наша державність переживає складний момент. Але вибір зроблено всенародно, і від нього відступати не можна. Від імені усіх письменників України вони підтримали кандидатуру Леоніда Кравчука на майбутню посаду Президента як гарант миру, злагоди, демократії та незалежності України.

Збережи і помилуй...

Кандидат у Президенти України Іван Плющ розпочав свій візит до Львова із відвідин служби Божої у Преображенській церкві. За кілька днів до візиту народний депутат України Степан Хмара опублікував у газеті «Молода Галичина» статтю «Господи, збережи і помилуй Україну!», у якій зазначив, що «серед кандидатів один є справді віруючою людиною. Це — Іван Плющ. Хто хоче добра Україні, повинен голосувати за Плюща».

Іван Плющ поклав квіти до пам'ятників Тарасу Шевченку, Михайлові Грушевському і на могили січових стрільців на Янівському цвинтарі. Увечері відбулася зустріч із виборцями в залі філармонії. Іван Плющ прогнозує, що в другий тур вийдуть Кравчук і Кучма, але він має намір іти до кінця.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Валерій Бабич за сильну владу і персональну відповідальність

Протягом трьох днів, з 18 по 20 червня, кандидат у Президенти України Валерій Бабич зустрічався з виборцями Донеччини. Грунтовні, тривалі розмови, які набирали іноді дискусійного характеру, відбулися в нього з шахтарями і керівниками об'єднань «Орджонікідзевугілля», «Октябрьвугілля», «Торезантрацит», вченими-економістами, працівниками сільського господарства області, журналістами. Валерій Бабич у ході цих зустрічей розкрив своє бачення виведення України з кризової ситуації, висловився за надання широких прав у самоврядуванні для регіонів, сильну владу та жорстку персональну відповідальність перших керівників в областях.

Як і в Західному Донбасі, де шахтарські колективи висунули його кандидатуру на претендента у Президенти України, чимало донеччан підтримали наймолодшого з кандидатів у Президенти України.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін і доповнень до Закону України «Про вибори депутатів і голів сільських, селищних, районних, міських, районних у містах, обласних Рад»

Верховна Рада України **постановляє:**

І. Внести до Закону України «Про вибори депутатів і голів сільських, селищних, районних, міських, районних у містах, обласних Рад» (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 8, ст. 38) такі зміни і доповнення:

1. Частину другу статті 31 викласти в такій редакції:

«2. У разі вибуття кандидата менш як за п'ятнадцять днів до дня виборів, якщо у відповідному виборчому окрузі (на території відповідної Ради) не залишилося інших кандидатів, вибори у цьому окрузі (на території Ради) проводяться у двомісячний термін після загальних виборів».

2. Частину другу статті 46 викласти в такій редакції:

«2. Обраним вважається кандидат у депутати, який одержав на виборах найбільшу порівняно з іншими кандидатами кількість голосів виборців, які взяли участь у голосуванні, але не менш як десять відсотків голосів виборців, внесених до списку виборців. Кандидат на посаду голови Ради вважається обраним при додержанні вимог, передбачених для кандидата у депутати, за умови, якщо за нього проголосувало не менш як двадцять п'ять відсотків виборців, внесених до списку виборців.

У разі, коли по виборчому округу (території Ради) балотувався один кандидат, він вважається обраним, якщо кількість голосів, поданих за нього, більша кількості голосів, поданих проти нього».

3. Частину першу статті 48 викласти в такій редакції:

«1. Якщо по виборчому округу (території Ради) балотувалося більше двох кандидатів і жодний з них не одержав необхідної для обрання кількості голосів виборців, або два чи більше кандидатів одержали найбільшу у порівнянні з іншими кандидатами, але рівну між собою кількість голосів, що не дає можливості визначити обраного депутата (голову Ради), відповідна окружна (територіальна) виборча комісія приймає рішення про проведення в окрузі (по території Ради) повторного голосування по двох (або більше) кандидатах, які одержали більшу порівняно з іншими (або рівну) кількість голосів виборців.

У разі, коли один з кандидатів, по яких проводиться повторне голосування, не пізніш як за сім днів до дня голосування зняв свою кандидатуру, виборча комісія приймає рішення про включення до виборчого бюлетеня наступного за кількістю одержаних голосів кандидата. Якщо кандидатура знята пізніше зазначеного строку або в окрузі немає інших кандидатів, голосування проводиться по одній кандидатурі».

4. Частину першу статті 49 викласти в такій редакції:

«1. Якщо в результаті загальних виборів і повторного голосування по виборчому округу (території Ради) жодного кандидата не було обрано, або вибори було визнано такими, що не відбулися, або недійсними, територіальна виборча комісія приймає рішення про проведення в окрузі (по території Ради) повторних виборів. При цьому вона може звернутись до відповідної Ради з пропозицією про проведення виборів окружними і дільничними виборчими комісіями в новому складі».

II. Ввести Закон в дію з дня його опублікування.

Президент України
Л.КРАВЧУК.

м.Київ,
17 червня 1994 року.

МИ КРАЩЕ СТАЛИ РОЗУМІТИ ОДНЕ ОДНОГО

Здійснюючи свій робочий візит по Україні, Голова Верховної Ради О. Мороз не раз підкреслював, що він вибирав місця, де є гострі проблеми. Однією з таких точок, без сумніву, є Крим. Перед відльотом з Криму просто біля злітного поля ми попросили поділитися враженнями від зустрічі лідера нашого парламенту О. Мороза й Голову Верховної Ради Республіки Крим Сергія Цекова.

С. Цеков: — Зустріч із Головою Верховної Ради України була дуже плідною для нас. Думаю, що це стало початком роботи голів Верховних Рад України і Криму. Роботи копіткої і серйозної.

Зрозуміло, є окремі труднощі у цій роботі, є певне нерозуміння позицій Криму чи України, але це нормальне явище.

Запитання до О.Мороза:— Ви прибули на кримську землю, провели на ній ряд важливих зустрічей. Чи відчули ви, що перебуваєте у себе вдома?

— Інших відчуттів і не могло бути. До речі, це відчувалося й у ставленні до мене людей.

— Як ви оцінюєте дії кримської сторони і як прогнозуєте подальший розвиток подій на півострові?

— Нам треба зробити все, щоб увійти в єдине конституційне поле. Мені здається, що перспектива така є. Тільки не треба тут робити надто поспішних кроків. Необхідно вжити будь-яких заходів для цього, окрім силових. Я думаю, це вдасться зробити.

— На чому ви зосередите увагу в подальшій роботі з врегулювання відносин із Кримом?

— Думаю, що нині важливо дати змогу попрацювати професіоналам, щоб глибоко вивчити проблеми Криму. Мені здається, що і Верховна Рада, і уряд Криму повинні зробити перш за все реєстр проблем, а далі разом узятися за їх розв'язання.

Мені здалося, що керівники Криму добре розуміють ці обставини, відчувають потребу в тісному співробітництві між структурами влади, держави, і це дає підстави сподіватися на те, що подолання негараздів дасть змогу почуватися упевненіше людям, поліпшить їхній настрій.

Ось ми щойно були біля моря і бачили, що сезон не використовується людьми, які традиційно там відпочивали і за рахунок чого жили місцеві жителі. Тому наше завдання полягає в тому, і Сергій Павлович може це підтвердити, щоб політичні аспекти не впливали на економічну безпеку конкретних людей.

С. Цеков: — З Олександром Олександровичем ми знайшли розуміння з перших днів його обрання. В Криму він висловив досить ясно свою точку зору на нинішнє і майбутнє Криму, ми з задоволенням сприйняли його бажання разом шукати вихід із безвихідних ситуацій.

Я звертаюсь із проханням до засобів інформації не накручувати всілякі страхи навколо Криму. Хто був на Південному березі, переконається, що тут усе спокійно, створено добрі умови, щоб люди їхали до нас оздоровлюватися.

— Як ви ставитеся до того, що всупереч вашим прагненням до взаєморозуміння політики й досі розігрують кримську карту?

О. Мороз: — Розігрування цієї карти триває давно. Мені хотілося б припинити цю нечесну гру. Вчора, зустрічаючись із депутатами Криму, я говорив: «Ви подивіться, хто грає в ці карти і хто керує грою».

Ми з Сергієм Павловичем зійшлися на тому, що в структурах влади автономії і в цілому в державі треба мати органи, які б займалися кримським регіоном. У Верховній Раді України уже діє така підкомісія. Те ж саме треба зробити і в Кабінеті міністрів.

Інтерв'ю взяв
Анатолій КРАСЛЯНСЬКИЙ.

Хто є хто

Народний депутат Юрій БУЗДУГАН: Потрібна концепція не соціального забезпечення, а соціальної політики

Юрій Олексійович Буздуган — народний депутат від Новоселицького виборчого округу № 438 Чернівецької області, голова постійної Комісії з питань соціальної політики і праці — наймолодший у Верховній Раді України нинішнього скликання і її Президії. Йому 32-й рік. Виходець із буковинської робітничої сім'ї, закінчив фізичний факультет Київського державного університету імені Т.Г.Шевченка, близько семи років працював на кафедрі астрономії цього ж університету, обирався депутатом Шевченківської районної Ради м.Києва, очолював тут постійну комісію, а згодом і районний відділ з питань освіти, молоді та спорту. Потім вступив до Інституту управління та самоврядування при Кабінеті міністрів України, займався науковою роботою, отримав ступінь магістра державного управління. З вересня минулого року керував підвідділом міжнародної торгівлі та іноземних інвестицій Антимонопольного комітету України. Голова правління Соціал-демократичної партії України.

На прохання охарактеризувати склад постійної комісії відповів:

— Нас мало, поки що лише дев'ять депутатів. Але це ентузіасти соціальної розбудови України, і ми сподіваємося, що нас підтримають інші народні обранці, поповнять нашу комісію.

— Юрію Олексійовичу, у грудні 1993 року Верховна Рада минулого скликання прийняла Концепцію соціального забезпечення населення України. Чи поділяєте ви її основні положення?

— Вачу проблему дещо ширше. Потрібна концепція не соціального забезпечення населення, а соціальної політики в державі. В основі її, як на мене, мають бути два головні напрями. Передусім слід звернути увагу не на те, щоб подавати допомогу малозабезпеченим, а щоб захистити права усіх найманих працівників. Тоді і злидарів буде менше. А то що ж виходить? Нині у структурі нашого внутрішнього валового продукту рівень заробітної плати трудівника впав настільки, що вона перестала бути мотивацією до праці. До того ж, навіть цю мізерну платню нерідко перестали виплачувати. Наприклад, у моєму Новоселицькому виборчому окрузі є трудові колективи, де людям не видають зарплату вже сім місяців підряд. Як їм жити в достатку?

Другий не менш важливий аспект державної соціальної політики — забезпечення стабільності у суспільстві. Нині в Україні існує приблизно 12—15 соціальних груп, здатних своїми діями впливати на ситуацію в державі. Це, зокрема, групи голів колгоспів, директори-промисловці, державне чиновництво, місцева бюрократія тощо. В цих умовах надзвичайно важливо забезпечити соціальне партнерство. Треба досягти, щоб усі ці соціальні групи діяли в певних рамках, адже це вкрай потрібно для виходу України з економічної кризи.

— Які найближчі плани очолюваної вами комісії?

— Якщо відповісти узагальнено, то вважаю за необхідне невідкладно розробити нову концепцію соціальної політики на період виходу України з кризи. Не таємниця, що останні чотири роки в нашій державі вівся планомірний наступ на права трудящих, основні економічні проблеми вирішували здебільшого за рахунок обкрадання населення. Згадаймо знецінення вкладів в Ощадбанку, значне зниження заробітної плати, пенсій, стипендій, безробіття тощо. В той же час окремі соціальні верстви наживалися, збагачувалися. На часі сказати: «Годі!» Нині Україна у такому стані, що для її економічного і соціального піднесення мають піти на жертви не лише наймані трударі, а всі без винятку, зокрема і багаті. Торуватимемо шлях до цього.

Бесіду вів
Володимир ЧЕРКАС.

Життя Рад: вибори 26 червня

Василь СІНЬКО:

«ЗНАЮ ЛЮДЕЙ, ЯКІ В ЗМОЗІ ПОВЕРНУТИ СИТУАЦІЮ НА КРАЩЕ»

Один з кандидатів на посаду голови Київської обласної Ради — Василь Данилович Сінько. Людина в області знана, все своє життя живе і працює тут. І родом з Київщини, і вчився в Українській сільськогосподарській академії. Був головою колгоспу, головою райвиконкому, першим секретарем райкомів компартії — Поліського і Баришевського.

Працював начальником Київського обласного управління сільського господарства, головою облвиконкому, а з 1990 року — голова Київської обласної Ради. Був депутатом Верховної Ради України.

Нині у Василя Даниловича передвиборчий марафон. Кореспондент «Голосу України» мав розмову з ним після чергової зустрічі з виборцями селища Димера Вишгородського району.

— Василю Даниловичу, я слухала запитання виборців, і вони здалися мені надто заземленими, ніби частковими: зупинено будівництво поліклініки, комусь недодали наділу землі, хтось не може купити запчастини до трактора, з когось взяли непомірний податок...

— Це тільки на перший погляд. А насправді за таким «дріб'язком» — проблеми великої ваги. Скажімо, спорудження поліклініки планувалося як чорнобильський об'єкт, на нього було виділено кошти. Якщо будівництво зупинено, то на які потреби пішли кошти? А якщо це стало можливим, то законодавство — недосконале. Така сама ситуація і з землею, і з податками. Ми ніяк не визначимося, що робити із землею, це питання питань.

— А ви що пропонуєте?

— Дати землю всім, хто хоче працювати на ній, але без права продажу. Вважаю, що продавати землю нині — це безглуздя. Є закон, за яким її можна здавати в оренду на 50 років. За цей час відродиться Україна.

Земля наша — національне багатство. Розпродати його — багато розуму не треба. І знайдеться багато охочих — таких крутих, що вже сьогодні все можуть. А що залишимо наступним поколінням? То, може, спочатку оговтаємося від потрясінь, а потім візьмемо мізки в руки і добряче подумаємо, що з цим добром робити?

Тим більше, що в багатьох країнах землю ніхто не продає, її здають в оренду. То й до цього досвіду треба придивитися.

— Нині, коли економічна криза поглиблюється, люди, очолюючи владні структури, беруть на себе величезну відповідальність за все, що відбувається. І ви балотуєтеся на посаду, де відповідальності задосить. Не боїтеся цього?

— Ні, не боюся, бо бачу всі помилки, які допущені на шляху до демократії. З усього видно, що ми повернули на шлях, який нікуди не веде. Але ж Україна — не банანова республіка. Так, прикро, бо розвинені західні країни поспішають зробити у нас свій «ринок» — дешевої робочої сили, збуту нікому не потрібних товарів, розміщення шкідливих відходів.

Хіба не платять німці робітницям Переяслав-Хмельницької швейної фабрики три марки за робочий день? Платять. І ніхто не обурюється, всі задоволені. А у ФРН підприємець не найме робітника, якщо не гарантуватиме йому плату вісім марок за годину.

Чи можливо цьому протистояти? Так, якщо зупинити спад виробництва, зробити гнучкою податкову систему. А то виходить, що сто тисяч зарплати обкладають 500-тисячним податком.

— Зупинити спад виробництва... Над цією проблемою нині міркує не одна розумна голова. Тільки от виходу поки що не знайдено...

— Не треба було все ломати від надлишку патріотичних почуттів. Ми нічого не придумаємо, доки не відновимо економічних зв'язків з Росією. Я за цивілізований ринок, де всі колишні республіки були б рівноправними партнерами.

У нас в області нагромаджено тисячу тонн масла, яке нікуди не можемо продати. Пропонували Росії по три долари за кілограм, а нам відповідають «Їжте за таку ціну самі, ми в Голландії за долар купуємо».

Дожилися: українське масло Росії не потрібне. Кому від цього краще? Ми через власну недалекоглядність втратили наш ринок у Росії тільки тому, що боялися перегодувати «москаля»... Оце таких законів наліпила Рада.

— Але ж і ви були її депутатом...

— Так, за рік моєї роботи переконався, що закони досить часто створюють люди, які поняття не мають, так би мовити, про предмет. Вважаю, що економічну політику мають творити 25 голів Рад разом з Кабінетом Міністрів, залучаючи до роботи висококваліфікованих фахівців. І не треба дурити людей. Бо коли мені за один російський карбованець дають шість купонів, а за долар — 13,5 тисячі, то я знаю, за кого мене тримають.

— Київщина — особлива область, якій, чи то людина своєю нерозумною діяльністю, чи, як кажуть віруючі, диявол послав отаке лихо, як Чорнобиль. Проблем тут вистачало з самого початку, а нині вони поглиблюються. У який спосіб їх вирішувати?

— Так, аварія на ЧАЕС спочатку перейшла у власність держави, а потім області. Тепер, мабуть, не час щось вигадувати. Треба чітко виконувати чинні закони. Якщо першочергову увагу приділимо виконанню Чорнобильської програми, то зробимо велике діло. А своїм першочерговим завданням вважатиму відселення до 1 вересня 1995 року мешканців Поліського району з небезпечної для проживання зони, створення для евакуйованих нових робочих місць і належних соціально-побутових умов, забезпечення гарантованого соціального захисту експлуатаційників АЕС, ліквідаторів аварій, членів їх сімей, всіх громадян, які постраждали.

— Ваша програма — це чималий шмат роботи...

— Так, але її потрібно зробити. І я знаю людей, які в змозі повернути ситуацію на краще. Тож діятимемо разом.

Інтерв'ю взяла Валентина ПИСАНСЬКА.

НЕ ЗА СЦЕНАРІЄМ ШАРИКОВИХ

Серед розмаїття передвиборних листівок з'явилася в Одесі на стінах будинків, зупинках громадського транспорту, в інших місцях й оця — за підписом якогось Шарикова, «радянської людини, будівника комуністичної каналізації». У ній проголошено: «Навіщо нам свобода, навіщо нам права? Нам горілка, ковбаса й «Просто Марія» потрібні». З розтиражованого на ксероксі примітивізму можна було б посміятися, якби не був він розрахований на зрив виборів. На щастя, шарикови погано, видно з усього, знають одеситів, хоча й мешкають серед них. Бо он і опитування, що їх регулярно проводить соціологічний центр «Пульс», засвідчують: більшість громадян 26 червня таки мають намір узяти участь у виборах. І довгі списки кандидатів у депутати місцевих Рад, претендентів на керівні посади в них аж ніяк не вказують на аполітичність моїх земляків.

Отож Одеса, інші міста й села Причорномор'я поринули в чергову передвиборчу стихію. Лиш у небагатьох місцях не спостерігається нині особливого запалу пристрастей. Це там передусім, де на посади керівників місцевих Рад претендують по одному-два чоловіки. У Великомихайлівському районі, приміром, на голову райради балотується лиш один Іван Варбанець, голова райагробуду. Безальтернативними мають бути вибори голів райрад в Ізмаїлі, де на цю посаду претендує лиш Микола Запорожченко, нинішній голова Ради, в Овідіополі, де кандидатом зареєстровано тільки представника Президента в районі Віктора Дукова. В Іванівці — два кандидати явно різних «вагових категорій»: нинішній голова районної Ради Омелян Шалан та учитель Петрівської середньої школи Костянтин Гуцу... А в більшості районів та міст на їх владну посаду претендують по 4—8 чоловік, багато з яких люди знані, шановані. На чиїй кандидатурі зупинити свій вибір? Люди, зустрічаючись з кандидатами, слухаючи їхні виступи по радіо й телебаченню, читаючи публікації про них і від них у пресі, думають, зважують, радяться, щоб таки безпомилково визначитися.

Чим ближче до виборів, тим більш розгораються пристрасті, що часом супроводжуються, скажемо так, недозволеними прийомами. Ось лиш один приклад. В Одесі, де на посаду мера претендують аж сім кандидатів, особливих нападок (як і під час виборів до українського парламенту, де він переміг) зазнає голова Жовтневої райради Едуард Гурвіц. Нещодавно 100 тисяч одеситів вийняли зі своїх поштових скриньок не відоме їм досі «Народное обозрение» — спеціальний випуск газети «Правовые ведомости». Розповсюджено той випуск безплатно, в надії, очевидно, що оті 100 тисяч примірників «Обозрения» зможуть прочитати (коли взяти до уваги, що в кожній сім'ї — кілька чоловік) чи не половина виборців міста і, отже, зроблять після цього свій вибір не на користь Е.Гурвіца. Бо якого тільки «криміналу» в публікаціях спецвипуску проти нього не висунуто! Переповідати шось з ніким офіційно не доведеного, зрозуміло, не будемо, щоб не тиражувати ще «явно брехливі», як стверджує сам Е.Гурвіц, вимисли. Він вважає, що все це передвиборні інсинуації не когось там випадкового, а тих, хто заради досягнення своїх далеко не тільки політичних цілей готовий іти на все, аби тільки перепинити шлях небажаному.

Е.Гурвіц звернувся до прокурора міста з проханням порушити кримінальну справу проти тих, хто видав спецвипуск. Бо, вважає він, порушено одразу кілька законодавчих актів України: Закони «Про інформацію» та «Про друковані засоби масової інформації (преси) в Україні», статті Цивільного та Кримінального кодексів України. У своєму листі на ім'я прокурора Е.Гурвіц зазначає, що справа тепер уже не тільки в ньому одному, а й у тому, що «в місті утвердилася недобра традиція повного нехтування правових норм». На жаль, це справді так. І мова не лише про місцеву пресу. Декотрим з кандидатів у депутати міськради відкрито чи анонімно погрожують, «радять» зняти свої кандидатури тощо.

Що ж, залишається сподіватися не тільки на правоохоронні органи, а й передусім на здоровий глузд людей. Вони ж бо обиратимуть не просто депутатів, службових осіб, а й, не буде перебільшенням, якоюсь мірою свою подальшу долю. І, хочеться вірити, люди не лише перекреслять сподівання шарикових і прийдуть на виборчі дільниці, а й зроблять правильний вибір.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Шлях до присяги

КРАВЧУК ПОПЕРЕДУ

Як повідомляє кафедра соціології університету «Киево-Могилянска Академія», з 6 по 11 червня разом з Київським міжнародним інститутом соціології проведено вже друге вибіркове опитування виборців у містах, селах, селищах усіх 24 областей України та Криму. Методом інтерв'ю було опитано 1005 чоловік у віці 18 років і старше.

Так, узяти участь у виборах Президента України мають намір 76 відсотків виборців, не брати участі — 14 %, а 10 % поки що не визначилися в цьому. Найвища готовність спостерігається у Західному регіоні (84 %), ближче до середньої — у Центральному (77 %), дещо нижча — у Південному (73 %), а найнижча — у Східному (70 %).

Перше місце у передвиборному змаганні, як і два тижні тому, посідає Леонід Кравчук. За нього висловлюються 29 % виборців, а не тих, хто має намір нехтувати вибори (два тижні тому їх було 27 %). На другому місці залишається Леонід Кучма, якого нині підтримують 23 % таких виборців (два тижні тому їх було 20 %). На третьому місці Олександр Мороз, який має підтримку 9 % виборців (замість 11 % два тижні тому). На четвертому місці Володимир Ланoвий, на п'ятому — Іван Плющ, котрі мають, відповідно, 6 % і 4 % прибічників. Валерій Бабич і Петро Таланчук ділять два останні місця (0,8 % та 0,3 % прибічників).

12 % мають намір голосувати проти всіх кандидатів, а 16 — ще не вирішили, за кого віддати свій голос.

Хто в спостерігачі?

Дібрати незалежних спостерігачів на кожну виборчу дільницю — так визначили свою головну мету співробітниця Національного демократичного інституту міжнародних відносин США Кетрін Світе та представники Всеукраїнського позапартійного комітету виборців, які разом приїхали до Одеси. І хоча, як і під час виборів до Верховної Ради України, в Причорномор'ї працюватимуть і іноземні спостерігачі, та Кетрін Світе вважає, що за тим, аби ніхто не припускався порушень та зловживань під час виборчої кампанії, мають спостерігати передусім мешканці даного міста, селища, села. Бо сама їхня доля потім залежатиме від обраних органів влади. Отож, небайдужі, чесні й принципові, записуйтеся в спостерігачі, — закликає заокеанська гостя через засоби масової інформації, під час зустрічей з виборцями. Що ж, до її слів варто, очевидно, прислухатися: забезпечити справді демократичні вибори у себе вдома — це ж бо людям під силу.

Формується лікарська фракція

У Цюрупинському районі Херсонської області кандидатами в депутати райради зареєстровано аж 15 лікарів. Причому, як показують прогнози, всі вони мають хороші шанси одержати депутатський мандат. А це означає, що в разі успіху майже половина всіх мандатів Ради належатиме лікарям.

Високу активність їх пояснюють тим, що вони хочуть змінити ситуацію з охороною здоров'я в районі, одержати доступ до місцевого бюджету, щоб поліпшити фінансування медичних закладів.

ЗНИЖЕННЯ ЦІН МОЖЛИВЕ,

або Чи можна зняти обмеження на фонд споживання?

У «Голосі України» за 1 червня було надруковано добірку матеріалів, де йшлося про дисбаланс, який утворився між зарплатою та собівартістю продукції. По суті, зарплату виплачують за залишковим принципом навіть товаровиробникам, її питома вага в собівартості продукції впала до мізерного, критичного рівня. Тема ця знайшла широкий відгук у читачів газети. Пропонуємо вашій увазі роздуми науковця.

Чекаємо на інші матеріали з цього приводу. Ця тема не може не хвилювати кожного.

На сьогоднішній день фонд споживання (ФС), що складається в основному з фонду оплати праці, обмежений. Так, у квітні і травні на державних (орендних) підприємствах ФС не міг бути більшим за ФС на цих самих підприємствах у грудні 1993 р. чи перевищувати — середньомісячний ФС 1990 р., помножений на 4237 з поправкою на зростання обсягу виробництва. Певна частина економістів виступає за його відміну. Спробую обгрунтувати, що відміна фонду споживання неприпустима. Але й залишати обмеження ФС, як великий антиринковий захід, також неприйнятно. Потрібне складніше вирішення, яке буде стримувати необгрунтоване зростання зарплати і водночас стимулювати зростання ефективності виробництва.

Почнемо по порядку. Подивимося, до яких наслідків призведе зняття обмеження на ФС. Очевидно, у такому разі станеться різке зростання зарплати, оскільки рентабельність виробництва дуже висока. Так, у 1993 році вона у промисловості становила понад 40%, а в сільському господарстві — понад 90%. Зрозуміло, що підприємства, тільки-но буде знято обмеження на ФС, пустять прибуток на зростання оплати праці. Звідси новий сильний виток інфляції: зарплата зросте, а кількість товарів — ні.

Може, у цьому й не було б нічого страшного і справа закінчилася б тільки ще одним витком. Але цим витком справа не обмежиться, і пов'язано це з тим, що рентабельність у різних галузях промисловості й сільського господарства (і не лише в них) різко диференційована. Так, у 4-му кварталі 1993 р. рентабельність нафтовидобутку становила 330%, а чавуну — лише 3%. А за окремими підприємствами різнобій рентабельності ще більш разючий. Тому оплата праці на різних підприємствах після відміни обмежень на ФС різко відрізнятиметься. Скажімо, слюсар на нафтопромислах отримуватиме зарплату в кілька разів більшу, ніж слюсар у доменному цеху металургійного заводу, хоч кількість і якість праці в них будуть однаковими. Аналогічні справи будуть з оплатою праці нафтовиків та металургів. Буде у такому разі порушено один з найважливіших принципів нормальних ринкових відносин: однаковий товар — робоча сила даної кваліфікації та продуктивності — матиме різну ціну. Чи це не антиринок? Зрозуміло, що таке становище довго тривати не зможе. Держава добровільно чи під натиском страйкарів дасть дотації «невдачливим» підприємствам, що, природно, штовхне їх на другий потужний виток інфляції. Що далі — добре знаємо.

А що, коли все ж зберегти обмеження на ФС? Тут як мінімум три недоліки.

Перший. Підприємства, що мають високу рентабельність, будуть намагатися правдами і неправдами «обміняти» прибуток на товари народного споживання і тим самим забезпечити незаконне зростання ФС. Це робиться звичайно так: підприємство укладає фіктивний або низькоефективний договір з підрядчиком на виконання робіт, скажімо, на 500 млн.крб., хоча фактично обсяг робіт не перевищує 10 млн. крб. Маючи на цьому договорі надприбуток, підрядчик (кооператив, мале підприємство) ділиться ним із замовником за правилами «хрещеного батька». У розподілі, певна річ, беруть участь і рекетери, і податкові інспектори. Таким чином, «і вовки ситі, і овечки цілі».

Другий. Якщо ціна, призначена підприємством, значно нижча за комерційну, а підприємство не має можливості її підняти, то воно реалізує продукцію комерційному посередникові. А посередник реалізує цю продукцію за ринковими цінами, а надприбуток «ділиться» з постачальником і таким чином знову незаконно збільшує ФС останнього.

Останнім часом Кабінетом міністрів України на ряд видів продукції введено обмеження на рентабельність виробництва та збуту продукції. Але цей захід, який частково урізає законні та незаконні прибутки підприємств і комерційних структур, примушує відхилятися ціну від ринкової рівноваги. А звідси — спекуляції, черги та інші «принади», які нам добре відомі.

«Не вмер Данило, так болячка задавила».

Таким чином, наявність обмежень на фонд споживання штовхає: а) високорентабельні підприємства «ділитися» незаконним шляхом надприбутком з малими підприємствами (кооперативами); б) підприємства, що виробляють дефіцитну продукцію, — продавати її таким посередникам, які поділяться з ними баришами. В обох випадках фактично ФС поточного місяця перевищуватиме граничний. Та плюс до цього спекуляція! Гарний симбіоз!

Третій недолік. Нині ФС може бути збільшено, якщо буде зростання обсягів виробництва у зіставних цінах. У цьому разі не стимулюється підприємство за економію сировини, матеріалів, палива, електроенергії, за зменшення основних та оборотних коштів. Іншими словами, до певної міри підривається госпрозрахунок.

Що можна запропонувати в цій суперечливій ситуації? Попередньо необхідно визначитися ось із чим: а кому повинен діставатися надприбуток, пов'язаний з використанням кращих природних ресурсів (земля, ліс, вода, корисні копалини) та кращих виробничих фондів державних підприємств? Мабуть, власникові теперішньому чи майбутньому.

Розглянемо спочатку перший випадок: власником залишається держава, котра представляє інтереси всього суспільства, а підприємства орендують природні ресурси та виробничі фонди. Очевидно, що надприбуток у такому разі у вигляді рентних та орендних платежів має отримувати держава і спрямовувати їх прямісінько у бюджет.

Розглянемо другий випадок: власник змінюється, тобто підприємство приватизується. Цілком зрозуміло, що в ринковій економіці не лише товар має продаватися за ринковою вартістю, а й виробничі фонди. Якщо вартість їх буде занижено, то недалеко й до зловживань — продаж за блатом, продаж вибраним. Вибраним може бути і колектив даного підприємства. Зокрема, якщо приватизація проводиться безкоштовно трудовим колективом, то новий власник нафтопромислу отримає суперприбуток у 330%, а новий власник металургійного заводу — 3%. Ясно, до чого це призведе. Недобре також, коли вартість фондів буде завищено — важко буде знайти покупця. Отже, вона повинна бути ринковою. Якщо вона стане ринковою, то вартість надприбуткового підприємства буде значно вищою від його початкової вартості, і навпаки. Якщо виключити гроші, нажиті нетрудовим способом, то рядовому громадянинові України нізвідки взяти гроші для приватизації, окрім як за рахунок кредиту, щоб сплатити величезну справжню вартість виробничих фондів. А потім він (рядовий громадянин України) повинен щороку частинами повертати цей кредит. Це та ж сама орендна плата. Але якщо складеться погана кон'юнктура, то орендатор може змінити умови оренди (зменшити плату), а власникові доведеться діяти за приказкою «бачили очі, що купували, — їжте, хоч повилазьте».

Враховуючи вищесказане, високоприбуткові державні підприємства за використання кращих ресурсів та фондів мають вносити до бюджету ренту (орендну) плату або повертати частинами кредит до Нацбанку. Звичайно, це можна зробити лише за рахунок надприбутку, який має практично повністю йти на ці цілі, а підприємствам мають лишатися відносно невеликі суми для утворення фондів розвитку і соцкульту. Якщо повернутися до нашого прикладу, то нафтопромисли мають із прибутку віддати в бюджет не лише податок на доход, тобто 20% х 330% / 100 = 66%, а всі 300%, залишивши собі на вищезгадані цілі 30%, у той час як доменний цех металургійного заводу, що має рентабельність 3%, плату за ресурси та фонди не повинен вносити взагалі. Звичайно, ці міркування справедливі, якщо ціни на продукцію ринкові, а інакше ціни слід підкоректувати.

Введення плати за ресурси і фонди, яка поглинає практично весь надприбуток, дає змогу зняти обмеження на ФС. Оскільки надприбуток піде у бюджет, то, з одного боку, у підприємства не буде інфляційного джерела зростання зарплати. А з іншого боку, комерційні структури позбавляються дармового джерела грошей, і, відповідно, платоспроможний попит зменшиться. Це, у свою чергу, спричинить падіння роздрібних цін у кілька разів, якщо врахувати ті гігантські суми, що потрапляють «комерційним» структурам. Якщо все правильно розрахувати, то різниця між різко зниженими роздрібними (комерційними) та оптовими цінами не перебільшить 5—10%.

Виживуть лише справжні посередники, справжні кооперативи, а не з префіксом «лже».

Відзначимо, що після того, як підприємство внесе плату за ресурси та фонди, воно може вільно витрачати чистий прибуток, що лишається, на будь-які потреби, у тому числі й на зростання зарплати. У цьому разі не матиме особливого значення, завдяки чому збільшиться чистий прибуток — завдяки зростанню виробництва, завдяки збільшенню цін під впливом попиту чи зниженню витрат, оскільки зростання чистого прибутку в такому разі відповідатиме зростанню ефективності суспільного виробництва, ефективності усього народного господарства України і відображатиме зусилля трудового колективу. Тоді слід говорити про суспільство рівних можливостей і відмовитися від обмежень на фонд споживання. Якщо вищесказане спірне, то пропоную провести обмежений експеримент у промисловості.

Юрій АРХАНГЕЛЬСЬКИЙ,
доктор економічних наук, зав.відділом Центру розвитку та реконструкції економіки при Кабінеті міністрів України.

Мал. Георгія ШИГОДСЬКОГО.

Ще один аргумент на користь твердження, що немає пророків у своїй Вітчизні

Наш співрозмовник — Володимир НАУМОВ, кандидат юридичних наук, завідувач лабораторії Інституту держави і права ім. В. Корецького Національної академії наук України, спеціаліст у галузі державно-правових проблем управління та організації ефективного використання науки у виробництві. І хоча тепер чомусь не модно вживати слів на кшталт «скромний», «чесний», «працьовитий», бо від них жахаються, як від вогню, Наумова це стосується сповна, не переживаючи, що запідозрять в заангажованості.

І, повірте, небезпідставно. Ще два роки тому, коли вже захиталося крісло під тодішнім Прем'єром Фокіним, а Леонід Кучма ще не прийшов, Володимир Наумов разом з однодумцями розробив, як на той час, так і нині, актуальний, і прогресивний проект закону «Про оподаткування прибутку підприємств і організацій». Скільки було надій, коли Прем'єром став Леонід Кучма, але і велике було розчарування після виходу однойменного декрету уряду Кучми, який фактично перекреслив ідею проекту закону Наумова і його друзів, залишивши лише назву. І ось знову, після двох років дії податкового законодавства всі кому не лінькі починають цитувати наумовську працю про оподаткування з прибутку як результат свого бачення ефективності економіки. Воістину нема пророків у своїй Вітчизні.

— Володимире Леонідовичу, вам не образливо з цього приводу?

— Борони Боже, це теж визнання, я навіть радий, тільки б на користь справі. Тривожить інше. Може статися так, що ця риторика триватиме лише стільки, скільки потрібно буде часу для формування нового Кабінету міністрів, а потім все повернеться на круги своя. А виробник як був безправний і обкрадений, таким і залишається.

— Не знаю, як у вас, а в мене і в багатьох колег, котрі спостерігають за економічним андеграундом України, склалося враження, що всі зациклилися на оплакуванні нашої кризи і кількісному підрахунку помилок в галузі економіки як нинішнього уряду, так і попередніх. Інколи видається, що все вже втрачено, час, як кажуть моряки, відкривати кінгстони...

— Не можна знайти вихід з кризи, якщо його не шукати. У нас є прекрасні фахівці, виробництва, потужна наука, але водночас їх наче й немає. Вони безголосі й безправні під пресом системи оподаткування, яка збирає все до крихти. Про яку тоді свободу підприємництва можна мріяти?

— Чому ж тоді уряд, парламент зволікають?

— А все це від непрофесіоналізму. Бо він передбачає не лише суму знань і навичок, а й справжній патріотизм. Не той, що демонструють по телебаченню, поширюють тисячними тиражами газет, а той, що не дозволяє, маючи такі багаті землі, канючити кредити чи нарікати на попередників, навіть якщо часом і справедливо.

Україна має шанс припинити спад виробництва, почати потихеньку оклигувати, якщо виробництво вивільнити від податкових пут. У Росії це вже зрозуміли, і останні укази Єльцина свідчать, що росіяни знову випередили Україну. Своє тверде слово має сказати реформаторське ядро українського парламенту, яке, думаю, після виборів посилиться.

Володимир ОЛІЙНИК.

Крим — Україна: пошуки взаєморозуміння

То як будемо виходити з кризи...

Свого часу у Сімферополі працювали робочі групи Верховних Рад України і Криму. Вони мали підготувати конкретні пропозиції щодо приведення законодавства Криму у відповідність із законодавством України. Здавалося б, у нас усіх повинні з'явитися сподівання на добрі наслідки, і не варто ставити ось таке запитання: чи є повна впевненість у тому, що підготовлені пропозиції схвалені Верховною Радою Криму? Особисто у мене (а я був у Сімферополі разом з делегацією ВР України) такий сумнів закрадався. І не раз, коли чув різні думки поза офіційною зустріччю, переглядав місцеві газети. А ще — під час зустрічі депутатів Верховної Ради Криму з керівником делегації ВР України В. Буткевичем. Тоді на деяке пожвавлення в залі голова ВР Криму С. Цеков докірливо і невдоволено зауважив: веселитися депутатам немає чого... Не стану стверджувати, що прозвучало це в зв'язку з перебуванням у залі членів делегації ВР України. Але так можна було сприйняти те строге зауваження.

Посилився сумнів, коли дізнався, що зі складу робочої групи ВР Криму виведено Н. Бекирова, заступника голови фракції Курултаю кримськотатарського народу. Того Бекирова, який під час зустрічі у Сімферополі з делегацією ВР України заявив: кримськотатарський народ не влаштовують обидва варіанти Конституції Криму, бо ними ущемлюються інтереси татар. Того Н. Бекирова, який неодноразово твердив: кримські татари прагнуть жити лише у складі України.

Та повернімось до зауважень С. Цекова. Нині справді всім нам не дуже весело. А ВР Криму особливо не до жартів і сміху. Деякі депутати почали усвідомлювати, куди й навіщо тягне їх парламентська більшість і президент Республіки. А більшість голосів за відновлення Конституції Криму в редакції від 6 травня 1992 року належала насамперед членам блоку «Росія». Того блоку, члени якого під час виборчої кампанії обіцяли мало не райське життя в Криму, якщо люди проголосують саме за них. А вони забезпечать той рай, домігшись приєднання Криму до Росії. Бо вбачали і нині вбачають вихід зі скрути тільки в цьому. Начебто у Росії вже всі давно живуть, мов вареники у маслі.

Однак останнім часом, як наголошували депутати, з котрими доводилося розмовляти, Верховна Рада Криму почала прозрівати. На очах буцімто формується здорове ядро, яке усвідомлює відповідальність за все, що діється нині в Криму. Підтвердження цьому — блок «Росія» дав помітну тріщину. Від нього відокремилося кілька депутатів, які тверезіше дивляться на ситуацію і не вбачають порятунок Криму лише у його приєднанні до Росії. Сформувалася нова фракція «Республіка», до якої приєдналося і кілька «незалежних» депутатів.

А ось другий доказ певного прозріння частини ВР Криму.

Невдовзі після обрання президента Криму в багатьох депутатів виникло небезпідставне побоювання: Ю. Мєшков підімне під себе Верховну Раду, зробить її, як кажуть, кишеньковою. Адже спершу всі його пропозиції і прохання не мали заперечень. А нещодавно Верховна Рада сказала своєму президентові: ні. Депутати не підтримали Ю. Мєшкова, коли той вмовляв їх прийняти рішення, яке надавало б йому право видавати укази з питань, котрі ще не врегульовані законодавством Криму, а тим більш України. Президент домагався, щоб його укази мали силу законів. І це без зупинки й поправок статей Конституції Республіки, які забороняють делегування повноважень законодавчої влади виконавчій. Без системи і порядку контролю за указами президента. Одне слово, наявні очевидне нехтування власною Конституцією, правовий нігілізм. Щоправда, окремі депутати були переконані : є сенс надати президентові «указне право», бо воно допоможе швидше поліпшити економічне становище в Криму. Звісно, поза Україною. А ось чи без її допомоги, не замислювалися.

А тепер щодо оцього самого економічного становища. Ще під час зустрічі делегації ВР України і робочої групи ВР Криму ряд кримських депутатів твердив: ми скоріше вирішимо всі політичні й економічні проблеми, якщо підтримуватимемо відносини з Україною лише на основі договорів і угод. Цебто на тих основах, котрі записані в Конституції від 6 травня 1992 року. Але в Криму вже не приховують того, що в цей сонячний край рвонув тіньовий капітал. Звідусіль, і передусім з Росії. І чи не тому в Сімферополі відстоюють не лише економічну незалежність Криму від України, а й подвійне громадянство — українське і російське. Навіщо? Явно для того, щоб володарями специфічних багатств Криму стали громадяни інших країн. А отже, відносини з ними (з країнами) потім мають бути відповідними.

Тож у багатьох народних депутатів ВР Криму не випадково наступає прозріння. Але, як розвиватимуться події у законодавчому органі автономної республіки, як складатимуться стосунки з місцевим президентом, яким буде блок «Росія», побачимо. Та маємо пам'ятати: від цього багато залежить і в самому Кримові, і у відносинах Криму з Україною.

Хочеться сподіватися, що представники обох Верховних Рад дійдуть все-таки згоди у найважливішому і принциповому питанні — приведенні Конституції Криму у відповідність до Конституції України, а за тим і всього законодавства.

Водночас хочеться вірити, що Верховна Рада Криму остаточно прозріє. Здоровий глузд візьме гору в тих гарячоголових депутатів, котрі так голосно і відчайдушно ратують за приєднання Криму до Росії. Адже ж не в цьому суть виходу з кризи і для Росії, і для України та її частини — Криму, а у власній праці. Поки ж що нагнітання пристрастей кримськими політиками призвело до одного: відпочиваючих у Криму стало значно менше. А відпочиваючі — це кошти. То як будемо виходити з кризи, шановні співвітчизники?

Яків ГАЛЬЧЕНКО.

Сімферополь—Київ.

«Ми — виконавчий орган його законодавчої ініціативи в мистецтві»

Дев'ять місяців тому представник Президента в Києві Леонід Косаківський підписав розпорядження про проведення Першого міжнародного конкурсу балету імені Сержа Лифаря. Дитя народилося — перший міжнародний український конкурс балету й перший у світі конкурс імені Сержа Лифаря. Обидві ідеї носилися в повітрі, і, дякувати Богові, вчасно прийшли люди, які ці ідеї матеріалізували. І структури — державні, мистецькі, комерційні, котрі цих людей підтримали. Як сказав директор Національної опери України Анатолій Мокренко, очевидно, що до управління державою приходять люди, які розуміють пріоритети мистецтва, — з одного боку. А з другого боку, «ми — виконавчий орган його (Лифаря) законодавчої ініціативи в мистецтві».

Отож у Києві — ціле сузір'я зірок світового балету. Таким журі може похвалитися далеко не кожен міжнародний конкурс. Президент Всесвітньої Ради танцю ЮНЕСКО, видатний танцівник і хореограф, друг Сержа Лифаря, член журі Мілорад Міскович із почуттям зауважив:

— Серж Лифар справив вплив на три покоління. І всі ці люди вдячні вам за цей конкурс. То є чудова справа!

У журі — генеральний секретар Міжнародного конкурсу артистів балету в Москві Клаудіо Бандера (Італія), прем'єр театрів Відня, Штутгарта, Парижа, художній керівник балету Дрезденської опери Володимир Дерев'янко, легенда російського балету, художній керівник Петербурзького театру балету «Хореографічні мініатюри» професор Аскольд Макаров, художній керівник Шотландського королівського балету Галина Самсова, видатний танцівник, хореограф Ризького оперного театру, професор Юріс Капраліс, художній керівник балету Національної опери Білорусі Валентин Єлізар'єв, директор Академії танцю Паризької «Гранд-опера» Клод Бессі, президент Асоціації діячів балету Японії Мінора Очі, художній керівник балету Національної опери України Анатолій Шекера, віце-президент Української Академії танцю Валентина Калиновська. Очолює журі головний балетмейстер Большого театру, президент Міжнародної асоціації діячів хореографії професор Юрій Григорович. До речі, в переліку спеціальних премій зазначено приз Юрія Григоровича. А команда і конкурсантів, і неконкурсантів, яку привіз на конкурс метр з Большого, найбільша — два десятки учасників.

Голова журі, який був у Києві єдиний раз 15 років тому, зауважив, що погода в нас чудова — і на вулиці, і всередині конкурсу. Отож розмова була хоч і світська, але щира. Юрій Григорович назвав ім'я Сержа Лифаря незаслужено забутим, підкреслив, що світова слава цієї людини нині воскресає цілком справедливо, поділився враженнями від особистих зустрічей і навіть пообіцяв у майбутньому щось написати, хоча б тому, що має листи Сержа Лифаря, — «ця людина володіла пером не гірше, ніж танцювала».

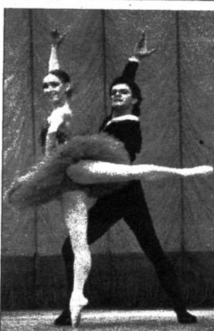
Щодо концепції роботи журі, то було сказано: «Ми не конкурс трюка, отож пам'ятаймо про сутність балету, яку колись висловила Павлова: «Я думаю, як виявити своє внутрішнє через зовнішнє».

— У журі — світові імена, що, гадаю, не завадить знайти нам спільну мову, — додав голова журі.

Те, що можна назвати «до, під час і, будемо сподіватися, після конкурсу», активізувало хореографічне, й не тільки, життя столиці. Створена й почала активно діяти Академія танцю України. Набув розголосу цикл вечорів «Світ танцю». Начальник головного управління культури Київської міської держадміністрації Олександр Биструшкін на прес-конференції розповів про те, що по вулиці Тарасівській, 1-Б зберігся будиночок, у якому мешкав Серж Лифар, і є надія невдовзі побачити там музей. У його створенні Київ розраховує на підтримку дружини Сержа Лифаря графині Лілліан Алефельд, яка привезла в Україну фотографії, особисті речі, театральні костюми. Учора на гімназії, де вчився Лифар, була відкрита меморіальна дошка. Київське видавництво «Муза» випустило в світ дві автобіографічні повісті Сержа Лифаря «Страдний подвиг» і «З Дягілевим»...

А тим часом у Національній опері України в розпалі змагання. Відбулися два конкурсні тури у виконавців і два — у хореографів. У другий тур пройшло 38 виконавців у старшій і молодшій групах. Надзвичайно цікава програма в хореографів. Вірогідно, що це буде однією з найяскравіших сторінок конкурсу. Сьогодні — культурна програма й репетиції. Завтра — фінал.

Людмила МИКИТЮК.

На знімку: па-де-де з балету Мінкуса «Дон Кіхот» на відкритті конкурсу. Кітрі — Тетяна Білецька, Базіль — народний артист України, лауреат міжнародного конкурсу Віктор Яременко.

Фото Василя **АРТЮЩЕНКА.**

Кожна сім'я розуміє, чому Бабич

Кожна сім'я гаманцем і мозолями розуміє, чому Бабич.

Факти незаперечно свідчать самі за себе.

Чого б це людина, що сама собі заробляє на хліб і цінує власні гроші, закреслювала Бабича? Це ж ясно, як білий світ. Ось дивіться:

1. Бабич ніколи в житті не був міністром, віце-прем'єром, прем'єром, партійним вождем, спікером, президентом, політичним діячем і теоретиком ринкових реформ.

БО БАБИЧ — ПРАКТИК

За це його, при існуючих цінах, зарплатах, пенсіях, стипендіях, податках, не закреслять.

2. Бабич не скиглив про зупинку заводів, розірвані зв'язки і нафту, борги і інфляцію.

Бабич мовчки створював робочі місця, розгортав виробництво, платив працівникам зароблене, а державі податки і в пенсійний фонд.

Бабич усупереч політичним чварам робив на ринках Росії, СНД і світу те, що необхідно і корисно українським споживачам і підприємствам.

Бабич забезпечив в Україні виробництво всесвітньо визнаного одягу від Кардена, автомобілів БМВ, комп'ютерів «Сан Майкросистемс» та інших високоякісних товарів.

Бабич, завдяки виробництву, справді заплатив півмільйонові громадян — акціонерів Української фінансової групи — вражаючі дивіденди у валюті і шляхом індексації збільшив їхні внески на 20000%.

За це Бабича жодна сім'я, якій потрібні робота і гроші, не викреслить, щоб там не казали політики. Бо робота і гроші — це не жарти і не іграшки.

Люди хочуть краще жити,

а Бабичу тільки цього і треба. Ось побачите: якщо голосувати не «за чорнії брови, карії очі», якщо Бабича не з'їдять і не примусять відступити, якщо вашим старенським батькам і сусідам не нав'яжуть когось іншого, якщо бюлетені вашої сім'ї не сфабрикують, якщо Бабичу не перекриють засоби масової інформації, якщо проти Бабича не розгорнуть наклепницьку кампанію, ВІН ПЕРЕМОЖЕ. Бо об'єктивно серед відомих діячів у Бабича суперників нема. Адже всім би було добре заробляти у Бабича і жити, як у Бога за пазухою. Оце і все.

Валентин ДМИТРЕНКО.

м. Київ, 31 травня 1994 р.

Відроджується перлина степу

Щезла меморіальна дошка на родинному маєтку засновників біосферного заповідника «Асканія-Нова» Фальц-Фейнів. Сталося це у дні, коли відзначали 120-річчя створення перлини південного степу, коли уряд України прийняв постанову про надання заповіднику імені Фрідріха Фальц-Фейна. Однак зникнення дошки нікого не засмутило — почалася реставрація колишньої поміщицької садиби знаменитих німецьких колоністів, які залишили в Україні добрий слід...

«Асканія-Нова» сьогодні — це 11 тисяч гектарів землі, еталон природи для посушливих степів, наукова лабораторія для вивчення еволюції степової флори. Це клаптик типчаково-ковилового простору — минулого нашої планети. Тут більш як 4000 птахів, 880 голів копитних, серед яких кінь Пржевальського.

Історія народження заповідника, здається, навіть трохи прозаїчна. Колись поміщик Едуард Фальц-Фейн спорудив у подарунок 11-річному синові Фрідріху дротяний вольєр для утримання диких птахів. Хлопець так захопився тваринами, що після закінчення Дерптського університету почав багато мандрувати і звозити до майбутнього заповідника бізонів, страусів, африканських антилоп, зубрів...

Створювати оази серед степу Фрідріх почав на території, де не було річок чи озер, не росли дерева. Доводилося добувати воду з 50-метрової глибини. Чимало рослин і тварин загинуло від спеки або зимових морозів, степових вітрів. Та господар не опустив руки. І з часом про ботанічний сад, зоопарк в Асканії полетіла слава в далекі куточки планети.

Лише недавно біосферним заповідником стали піклуватися серйозно. 1992 року, коли барон Фальц-Фейн із Ліхтенштейну передав заповіднику 100 тисяч доларів, було засновано екологічний фонд «Асканія-Нова». Співзасновниками його стали Академія аграрних наук і Мінприроди України. Тоді й розпочалися відновні роботи.

— Хочу застерегти, — сказав директор заповідника Віктор Гавриленко, — що уряд України хоча і з вдячністю приймає допомогу Фальц-Фейнів, але перекласти турботу про Академію на їхні плечі не прагне. Попри складне економічне становище державне фінансування заповідника останнім часом значно поліпшилося. Держава дбає, щоб ця скарбниця природи стала центром міжнародного туризму. У заповідника славне минуле і, сподіваюся, не менш славне майбутнє.

Іван КАЛИНИЧЕНКО.

Херсонська область.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про нагородження Почесною відзнакою Президента України

За багаторічну безкорисливу діяльність по поверненню в Україну національних культурних цінностей, особистий внесок в оновлення заповідника «Асканія-Нова» **постановляю:**

Нагородити Почесною відзнакою Президента України громадянина Князівства Ліхтенштейн барона ФАЛЬЦ-ФЕЙНА Едуарда Олександровича.

Президент України
Л.КРАВЧУК.

м.Київ, 13 червня 1994 року.

Продиктовано в номер

Не все те золото

(Початок на 1-й стор.).

О. Мороз побував на Луганській швейній фабриці «Стиль», запорізькому заводі «Дніпроспецсталь», металургійному заводі імені Ілліча, інших підприємствах, де торгують своїм товаром у всьому світі. З одного боку, це ще одне підтвердження могутності нашої індустрії, нашого потенціалу. Але ж торгують напівфабрикатами, сировиною або за низькими, здирницькими цінами. А десь простоюють вітчизняні прекрасні підприємства з кваліфікованими кадрами.

— Завдання полягає в тому, — підкреслював Голова Верховної Ради, — щоб ми об'єднали зусилля підприємств, які роз'єднані галузевими структурами. Треба швидше здійснювати структурну перебудову, щоб на створених транснаціональних корпораціях за участю державного, акціонованого, приватного, іноземного капіталу створити підприємства, які вироблятимуть товар не тільки на експорт, а й для внутрішнього ринку. Тільки тоді ми вийдемо на світовий ринок із завершеною технологією. Це забезпечить прибутки підприємствам, збереження робочих місць, висококваліфікованих кадрів.

Робота на сировину шкодить і тим, що в ціні на товар ми не можемо скласти відповідну ціну робочої сили. А в результаті — високу заробітну плату. Отож, нам потрібно використовувати всі можливості, щоб мати більший прибуток від виробництва.

На зустрічах не раз запитували О. Мороза, що він думає про іноземні інвестиції.

— Зрозумійте, — відповідав О. Мороз, — що Захід не зацікавлений бачити Україну сильною і процвітаючою країною. Нащо йому потенційно небезпечний конкурент? Звичайно, треба створювати умови, законодавчу базу для співпраці з різними зарубіжними партнерами, виходити на світовий ринок. Але як з рівними, не на рабських, грабіжницьких умовах.

Анатолій КРАСЛЯНСЬКИЙ.

Від Палермо до Києва

Наприкінці червня між Україною та Європейським банком реконструкції і розвитку відбудеться підписання угоди, за якою Україна одержить від ЄБРР кредит у 53 мільйони доларів на здійснення ІТУРу — проекта, що передбачає прокладення оптичного кабелю зв'язку лінією Палермо—Стамбул—Одеса—Київ. Від Одеси кабель піде дном моря і в районі Палермо буде врізаний у телекомунікаційну систему.

Проект дасть можливість підвищити надійність зв'язку, в тому числі в разі потреби його конфіденційності.

Шахтарі діють через депутатів

Недавно завершила роботу робоча комісія, яка за розпорядженням Президента України Л. Кравчука вивчала становище у вугледобувній промисловості і розробила пропозиції щодо стабілізації роботи галузі та розвитку шахтарських регіонів Донбасу. Висновки комісії були підтримані учасниками спільної наради Луганського обласного робітничого комітету вугільників, генеральних директорів об'єднань з видобутку вугілля, представників місцевих профспілок і народних депутатів від Луганщини.

Нарада доручила депутатам від вугільних регіонів області довести до відома парламенту стан справ у галузі і зажадати від уряду негайного виконання в повному обсязі пропозицій, напрацьованих робочою комісією, і тарифної угоди між Держвуглепромом і профспілками галузі. На виконання цього доручення група депутатів звернулася до Л. Кравчука з листом, у якому наполягає на зустрічі з ним з метою прийняття урядом негайних заходів згідно з висновками робочої комісії.

Совість треба захищати

На осінь цього року заплановано проведення установчої конференції Всеукраїнського комітету захисту свободи совісті та прав вірних. Як повідомило агентство «Ноосфера», для цього минулої суботи в Києві відбулося засідання ініціативної групи учасників правозахисного руху та представників релігійних об'єднань і церков. Вони й конституювалися як оргкомітет для проведення установчої конференції нової громадської організації, яка взяла б на себе координацію правозахисної діяльності в царині забезпечення свободи совісті та прав вірних і нормальних відносин між церквами і державою.

Відкриття — наше, дипломи — чужі

Що відкриття в науці — події дуже рідкісні, це відомо всім. За рік їх фіксують у світі стільки, що вистачить пальців однієї руки. Отож дуже приємно, що одне з найбільших, яким започаткують перелік здобутків на міжнародних оглядинах цього року Національної інженерної академії наук США, зробили дніпропетровські вчені Володимир Ткаченко, Юрій Крикун, Альберт Рябовіл та Володимир Юпенков.

Мовою науковців відкриття зветься так — явища аномальної взаємодії рентгенівського випромінення з середовищами, котрі містять ультрадисперсні частки. Йдеться про використання цих ультрадисперсних часток для захисту від небезпечного опромінення. Це багато ефективніше від традиційного свинцю. Причому можна створювати найрізноманітніші матеріали — від гуми і тканин до металевих та будівельних конструкцій, які надійно оберігатимуть людей, житло, техніку, виробничі приміщення і т.ін. від згубної радіації.

Відкриття справді не рядове, реально гарантує нову сторінку в «стосунках» людства з ядерним опромінюванням . Але ми змушені повідомити й про дещо інше, сумне: дипломи на відкриття дніпропетровські вчені отримали зразка Російської Академії наук. І зовсім не тому, що разом з ними заслужено лаври пожинають Валентин Альохін з Москви та Валерій Артем'єв з Волгограда. Річ прозаїчніша: в Україні, з'ясовується, досі немає власної правової бази для експертизи та реєстрації визначних наукових відкриттів.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровськ.

Перший і єдиний...

Іван Силенко — перший і єдиний поки що в Первомайському районі, що на Миколаївщині, заслужений працівник сільського господарства України. Працює Іван Гаврилович керівником сільськогосподарського управління районної держадміністрації. Знає землю і людей, і люди його розуміють, а земля віддячує врожаєм. Торік у районі зібрали найвищий врожай зернових по області — 47 центнерів з гектара. Нещодавно місцеве товариство «Меморіал» висунуло Івана Силенка кандидатом на голову Первомайської міської Ради народних депутатів.

Олекса РІЗНИКІВ.

Первомайськ

Цей невгамовний Дунець

Скажемо відразу: він не виставляв своєї кандидатури ні до парламенту, ні на пост мера (хоч і багато людей умовляли це зробити), але у своєму повсякденні він постійно дивує хмельничан якоюсь новиною. Наче в президенти рветься.

Міркуйте самі: колишній завод тракторних агрегатів узяв на утримання футбольну команду, спортивну школу, крім житла почав будувати заміський пансіонат, просто в цехах розводити рибу, облаштовувати робітникам сауни різні. Про це довго можна говорити. А оце нещодавно почав випускати голки для шприців. Не встигли про це люди забути, а тут чергова новина. Дунець організував на заводі за кошти об'єднання республіканський семінар з проблем медицини. У виробниче об'єднання «Адвіс» приїхали не тільки фахівці-медики, а й представники заводів, які виготовляють медичне обладнання. З доповідями виступили науковці з Києва, Донецька, Дніпропетровська, Тернополя, Рівного, Івано-Франківська та ряду інших міст України. Щойно завершилася конференція, а генеральний директор «Адвіса» Іван Дунець вже у нових пошуках. Кажуть, що скоро він здивує хмельничан черговою новинкою — випустить лазерний скальпель.

Людмила КСЬОНДЗ.

Хмельницький.

Молимося небу і «Свемі»

Уже кілька місяців виробниче об'єднання «Свема» не випускає кіноплівку, а точніше, будь-яку плівку, крім рентгенівської та якоїсь дещиці за спецпризначенням. Немає срібла. Задихнулися довженківці, перехопило подих Одеській кіностудії, на кінохроніці, в Національної кінематики, на телефільмі, на Київській кінокопіювальній фабриці, коротше кажучи, — на сотнях підприємств та у мільйонів людей у нас і найближчому зарубіжжі, котрі мають справу з кіно- і фотоплівкою.

Зате на другому диханні запрацювали різного роду спекулянти, пропонуючи кіноплівку по ціні долар за метр. Мовляв, на світовому ринку «Кодак» стільки й коштує.

На «Свемі» є резерв жовто-кислого срібла, яким поливають майбутню плівку. 15 тонн цього недоторканного добра, з якого можна виготовити 20(!) мільйонів метрів плівки. Резерв має строк зберігання — 6 місяців. Потім це срібло можна злити якщо не в каналізацію, то ще кудинебудь, але тільки не використати для поливу плівки та ще й гарантованої якості.

Колись у виробництво йшло переважно срібло з резерву, але резерв тут же заповнювався свіжою сировиною. Тепер цього немає, гарантії того, що використаний резерв завтра буде знову поповнений, також немає. То що ж, хай добро пропадає. Виходить — хай пропадає, бо ждати дозвіл на використання резервного срібла може тільки глава уряду або особа, яка на даний момент його заступає.

Відповідний відділ Кабінету міністрів України підготував усю потрібну документацію на використання цього резерву, де зібрані всі підписи компетентних і відповідальних осіб, які засвідчують, що резерв потрібно негайно пустити в діло, бо пропаде. Залишилося поставити останню крапку: підписати розпорядження. Ми звертаємося до керівництва Кабінету міністрів з проханням розрубати цей «гордіїв вузол», дати відповідний дозвіл.

Сьогодні кінознімальні групи моляться двом іпостасям: небесній канцелярії за кожну погожу днину і Шосткинському виробничому об'єднанню «Свема» за кожний метр плівки.

Генеральний директор «Свеми» Володимир Кислiцин, перегортаючи черговий листок календаря, вже не молиться нікому. Строк зберігання жовто-кислого срібла невмолимо наближається до кінця. Схоже, що генеральний директор стає фаталістом.

Михайло БЄЛІКОВ,
перший секретар Спілки кінематографістів України;

Анатолій КАРАСЬ,
кінорежисер, лауреат Державної премії України ім. Т. Г. Шевченка;

Костянтин СТЕПАНКОВ,
народний артист України, лауреат Державної премії України ім. Т. Г. Шевченка.

Спорт

Перші враження

Можна з упевненістю стверджувати, що прогнози скептиків не справдилися. Навіть під час перших матчів чемпіонату світу «нефутбольна» Америка пішла на стадіони. Порожніх місць на трибунах немає, а футбол оточений яскравою, по-справжньому святковою атмосферою.

Уже перші події на футбольних аренах США зумовлюють величезний інтерес. Звичайно, говорити серйозно про шанси учасників, давати оцінки рівневі їхньої підготовки зарано. І все ж, гадаю, увагу багатьох привернула рішучість арбітрів, з якою вони карають порушників. Під гарячу руку служителів Феміди одразу ж потрапили іспанець Надаль і болівієць Пенія. Обох вилучили з поля. Не казатиму вже про листопад жовтих карток.

Симпатично зіграла стартовий матч збірна Кореї, яка, поступаючись у другому таймі іспанцям — 0:2, усе ж врятувалася. Схвальні слова можна сказати й про технічних марокканців.

Сталися й перші сенсації: з невдач почали турнір фаворити — збірна Італії програла команді Ірландії, яку тренує чудовий у минулому гравець, чемпіон світу, а нині знаний фахівець Джекі Чарльтон. А колумбійці поступилися румунам, яких, щоправда, в Європі поважають давно.

А тепер пропонуємо вам витяги з технічних протоколів зустрічей:

Матч № 1. Чикаго. **Німеччина — Болівія. 1:0.** Клінсманн, 61 (1:0). 2. Даллас. **Іспанія — Корея. 2:2.** Салінас, 51 (1:0), Гойкоечеа, 60(2:0), Хон Мюн Бо, 85 (2:1), Се Чжун Вун, 90 (2:2). 3. Детройт. **США — Швейцарія. 1:1.** Брегі, 39 (0:1), Вінальда, 45 (1:1). 4. Нью-Джерсі. **Італія — Ірландія. 0:1.** Хафтон, 12 (0:1). 5. Лос-Анджелес. **Колумбія — Румунія. 1:3.** Радучою, 16 (0:1), Хаджі, 34 (0:2), Валенсія, 43 (1:2), Радучою, 88 (1:3). 6. Орландо. **Бельгія — Марокко. 1:0.** Дегріз, 12 (1:0). 7. Вашингтон. **Норвегія — Мексика. 1:0.** Рекдаль, 86 (1:0). 8. Лос-Анджелес. **Камерун — Швеція. 2:2.** Льюнг, 8 (0:1), Ембе, 31 (1:1), Омам-Бійік, 46 (2:1), Далін, 75 (2:2).

Вищий клас фінішував

Чемпіонат країни з футболу. Вища ліга. 34 тур. **Шахтар — Металург. 5:2.** Ателькін, 11 (1:0), Ткачук, 41 (1:1), Матвєєв, 43 (2:1), Ателькін, 56 (3:1), Саприкін, 56 (3:2), Матвєєв, 66 (4:2), Онопко, 81 (5:2). **Дніпро — Металіст. 3:1.** Максимов, 18 (1:0), Думенко, 57 (2:0), Захаров, 58 (3:0), Карабута, 75 (3:1). **Карпати — Динамо. 1:2.** Леоненко, 11 (0:1), Павлюх, 70 (1:1), Шкапенко, 80 (1:2). На 45-й хв. львів'янин Плотко не реалізував пенальті. **Кремінь — Верес. 1:0.** Федьков, 6 (1:0). **Таврія — Темп. 2:1.** Волков, 20, з пенальті (1:0), Фурсов, 51 (2:0), Габіскірія, 88, з пенальті (2:1). **Нива (Тернопіль) — Буковина. 3:0.** Мочуляк, 33 (1:0), Лобас, 50 (2:0), Лобас, 70 (3:0). **Чорноморець — Волинь. 2:0.** Парахневич, 51 (1:0), Єремєєв, 68 (2:0). **Кривбас — Зоря-МАЛС. 1:0.** Ніченко, 82 (1:0). **Торпедо — Нива (Вінниця). 1:3.** Косовський, 37 (0:1), Багмут, 68 (1:1), Косовський, 75 (1:2), Косовський, 78, з пенальті (1:3).

	В	Н	П	М	О
Динамо	23	10	1	61-21	56
Шахтар	20	9	5	64-32	49
Чорноморець	20	8	6	52-23	48
Дніпро	16	9	9	53-35	41
Карпати	16	8	10	37-30	40
Кривбас	14	8	12	26-26	36
Нива Тр	13	10	11	44-26	36
Таврія	13	10	11	43-35	36
Темп	12	8	14	39-38	32
Нива Вц	12	8	14	37-45	32
Верес	10	12	12	32-36	32
Волинь	9	12	13	28-32	30
Торпедо	9	10	15	27-39	28
Зоря-МАЛС	10	6	18	24-46	26
Кремінь	9	8	17	26-39	26
Металург	9	6	19	26-49	24
Буковина	7	6	21	25-51	20
Металіст	6	8	20	22-63	20

Найкращий бомбардир — Тімерлан Гусейнов (Чорноморець) — 18 м'ячів. Вищу лігу залишають Буковина і Металіст.

ЛЕС
ХВОЙНЫХ ПОРОД

- пиловочник
- доски обрезные и необрезные
- доска для пола
- обапол
- рудничная стойка
- вагонка

• Поставки вагонными нормами
• Оплата в карбованцах
• Срок поставки 3 недели
• Поставка из России

INTERNATIONAL BUSINESS RELATIONS
СП АйБиАр (044) 558 5344

Информация о выпуске акций акционерного общества открытого типа «КИЕВ-ХОЛДИНГ»

1. Акционерное общество открытого типа (далее АО) «КИЕВ-ХОЛДИНГ» создается на основании решения собрания учредителей от 16 мая 1994 г. на неограниченный срок.
2. Местонахождение: Украина, г. Киев, ул. Речная, 4. (р/с 000467717 в Рад. отд. УСБ г. Киева, МФО 322238).
3. Сведения об учредителях: юридические и физические лица.
4. Цель создания АО:
а) получение прибыли от производственной, коммерческой, финансовой и другой деятельности, разрешенной законодательством.
5. Предполагаемый размер уставного фонда — 100 000 000 (сто млн.) крб.
6. Данные о выпуске ценных бумаг:
а) выпуск состоит из 1 000 штук простых именных акций номинальной стоимостью 100 000 (сто тысяч) крб. за акцию;
б) начало распространения 22 июня 1994 г., конец распространения 22 июля 1994 г.;
в) учредители являются держателями акций в размере 85% уставного фонда, остальные 15% подлежат распространению среди акционеров;
г) акции распространяются путем подписки и предварительной оплаты 50% номинальной стоимости среди юридических и физических лиц. Подписка и приобретение акций производится по адресу: г. Киев, ул. Речная, 4. Дата учредительного собрания — 22 августа 1994 года.
7. Право на участие в общем собрании АО дает 10 акций.
8. Факторы риска при приобретении акций: ухудшение экономической и политической ситуации, изменение законодательства.
9. Выплата дивидендов производится один раз в год после проведения общего собрания акционеров и утверждения отчетов и баланса.

Организация реализует со склада в г. Днепропетровске:

Автошины

для грузовых и легковых автомобилей, сельхозтехники, погрузчиков, мотоциклов. Самовывоз и вагонные поставки.

Тел.: (0562) 445-448, 446-464, 440-044. Факс 442-406.

Арбитражным судом г. Киева (Киев-30, ул. Богдана Хмельницкого, 44-В) 26.05.1994 г. возбуждено производство по делу № 11/67 о признании банкротом МП «Чумаки» (г. Киев, ул. Артема, 89), расчетный счет № 468964 в АКБ «АВАЛЬ».

EKU 28

alc. 11%

КРЕПКОМУ НАРОДУ – САМОЕ КРЕПКОЕ ПИВО В МИРЕ

Минимальные цены - результат прямых поставок собственным транспортом.

Если найдете дешевле, скажите нам, мы купим.

Европейские сертификаты качества по желанию клиента могут быть нотариально заверены.

Форма оплаты любая

г.Москва, ст. м."Таганская", ул.Гончарная (бывш. Володарского) д.3, стр.1
телефоны: (095) 915-29-80, 915-29-81
круглосуточный: 915-70-02
факс: 915-54-82

ТОРГОВЫЙ ДОМ
Империал

Станкостроительная фирма «Станколес» производит и реализует:

станок комбинированный универсальный деревообрабатывающий СДК-1;
токарную приставку к станку СДК-1;
ленточношлифовальный станок ЛШС-2500;
патроны сверлильные до ∅ 10 мм и ∅ 16 мм;
пилы дисковые отрезные ∅ 320 мм;
металлорежущий инструмент в ассортименте;
электродрель ИЗ-1035.3 У2 В, 420 Вт;
лес круглый сосновый, столярные изделия;
газовые резаки «Эффект»;
лампы настольные;
металл оцинкованный б=0,7 мм.
Форма оплаты: любая.
Адрес: 253121, г. Киев-121, ул. Горловская, 226/228.
Тел. (044) 556-72-54.

Реалізуємо нову лінію з виробництва хрусткої картоплі (чіпсів) фірми «Дока», ціна 350 млн. карбованців. Телефони у Кам'янці-Подільському: (03849) 3-53-80, 3-59-60.

Какао-порошок "Золотой Ярлык"

фасовка 100 г

(044) 245-45-48
(044) 276-53-91

Постоянно реализуем:

Волга 31029 —	440 млн. крб
Москвич 2141 —	195 млн. крб
ВАЗ 2109 —	370 млн.крб.
УАЗ 31512 —	360 млн.крб.
УАЗ 3303 —	290 млн.крб.
ГАЗ 3307 —	190 млн.крб.
ГАЗ 33073 —	195 млн.крб.
МТЗ 82УК —	210 млн.крб.

г.Киев, бул.Шевченко, 54/1, 7 этаж.
Тел.: (044) 244-32-35, 244-35-47, 224-23-58.

Предлагаем 7 модификаций автомобилей УАЗ

от традиционно известных до усовершенствованных и комфортабельных автомобилей данного класса.
Тел. в Полтаве: (0532) 19-48-62, 19-48-28.
Факс: (05322) 3-11-93.

Киевский маргариновый завод

реализует маргарин по цене 20 млн. крб. за тонну.

Телефоны для справок: 265-01-63, 265-01-77.

Арбитражным судом Днепропетровской области (г. Днепропетровск, пр. Кирова, 1) 24.01.94 г. возбуждено дело Дб1-9 о признании банкротом ОсОО «Тир» (г. Днепропетровск, пер. Фестивальный, д. 16, кв. 123, р/с 467011 в Днепросервисбанке).

«ІНТЕЛБІЗНЕС ЦЕНТР»

продовжує у Києві цикл семінарів «Приватизація в Україні»: 27—28 червня — **«Пріоритетні напрямки інвестування»** (інвестиційна політика та фондовий портфель компанії, оцінка фінансового становища об'єктів приватизації); 29 червня — **«Фінансові посередники: квартальна звітність, оподаткування, аудит»**.
Тел. для довідок: (044) 224-84-28.

Арбитражным судом Донецкой области (340105, г. Донецк-105, бульвар Пушкина, 34) возбуждено дело № 48/5-21 о банкротстве Украинского филиала Торговый Дом «Украина-Линк» (адрес: 338001, г. Горловка-1, Донецкая область, ул. Ушева, 4/2), р/счет 609069 в Ц-Городском отделении Проминвестбанка г. Горловки, МФО 334464.

Продиктовано в номер

Можуть, але не хочуть

Прем'єр-міністр Японії Ц. Хата заявив, що Токіо «має потенціал для створення ядерної зброї, проте не реалізує його з огляду на свої міжнародні зобов'язання». Під час дискусії у бюджетній комісії верхньої палати парламенту він також «цілком погодився» з думкою одного з депутатів про те, що Японія має офіційно оголосити про свою потенційну можливість завести ядерну зброю, яку країна не використовує тільки через зроблений її урядом політичний вибір. Ц. Хата став першим главою уряду Японії, що прилюдно оголосив про спроможність Токіо виробляти ядерні озброєння.

Головне лихо — злочинність

За півтора року перебування при владі нинішньої адміністрації у країні досягнуто стійкого зростання економіки, заявив у своєму радіозверненні Президент США Б. Клінтон. За цей період створено 3,4 мільйона робочих місць. Однак доки ми не справимося зі злочинністю, сказав Б. Клінтон, ми не зможемо стати по-справжньому вільними у цій країні і реалізувати надані нам можливості.

Готуються до переговорів

Сеульський уряд закликав КНДР почати робочі переговори з підготовки міжкорейської зустрічі на вищому рівні. Прем'єр-міністр Республіки Корея Лі Єн Док запропонував надіслати для цього делегацію двох сторін на рівні заступників прем'єрів 28 червня в пункт Пханмунджом у демілітаризованій зоні, яка розділяє надвоє Корейський півострів.

Вирішили «відстрахати»

Панорама

Зростаючий потік біженців став чи не найсерйознішою проблемою для голландського керівництва. Минулого року до країни прибули 35 тисяч іноземців з наміром одержати притулок, на прийом яких було витрачено приблизно 775 млн. гульденів — вдвічі більше, ніж було заплановано в бюджеті. В основному, біженці прибували з колишньої Югославії — у середньому 1200 чоловік щомісяця. Водночас спостерігалося збільшення потоку потенційних іммігрантів з Африки та Східної Європи. За прогнозами експертів, така тенденція не тільки збережеться в поточному році, а й значно посилиться.

Міністерство юстиції не виключає, що нинішнього року кількість прибулих до Голландії у пошуках притулку досягне 80—100 тисяч. Є, правда, певні сподівання, що посилення закону про імміграцію, що набрало чинності з першого березня, дещо знизить гостроту цього питання, йдеться про прискорення процедури розгляду прохань про надання посвідки на проживання і про негайне виселення так званих економічних біженців. Окрім того, найближчим часом плановано скласти список «безпечних країн», прохання від громадян яких навіть не розглядатимуть. І все-таки в будь-якому разі приплив біженців перевищить цього року всі сподівання.

Основна складність, з якою стикаються місцеві власті, — розміщення новоприбулих біженців. У хід уже йдуть «плавучі готелі» у вигляді старих морських суден, військові казарми, наметові табори. Згідно з досягнутою домовленістю, до 1 травня голландські громади мали підготувати 22 тисячі місць для прийому біженців, а протягом нинішнього року їм належить забезпечити житлом ще 37 тисяч чоловік, що набули відповідного статусу. Проте вже зараз ясно, що цього буде аж ніяк недостатньо.

Міністр юстиції Е. Баллін сподівається, що нові, жорсткіші правила прийому біженців відіграють своєрідну «відстрахальну роль» і змусять багатьох замислитися, чи варто намагатися одержати притулок у Голландії, не маючи на те жодних підстав. У будь-якому разі, за словами прем'єр-міністра Р. Любберса, ситуація складається дуже серйозна.

Тарас ЛАРІОХІН.

У сусідів

Грошовий експеримент: краще здоровий інтерес, ніж участь

Негативну реакцію викликало підписання Молдовою документів про входження її до економічного союзу СНД. Палата депутатів румунського парламенту розцінила цей крок як повернення до 1989 року. Опозиційна праворадикальна преса Молдови вибухнула щодо цього зливою гнівних випадів на адресу керівництва республіки і правлячої Аграрно-демократичної партії, називаючи їх прибічниками колишньої імперії.

Між тим пропрезидентські газети наводять вислови представника Міжнародного валютного фонду в Кишиневі М. Блекуелла, який підкреслює, що головний обсяг зовнішньої торгівлі Молдови припадає саме на країни СНД. Така ситуація, на його думку, зберігатиметься в майбутньому, коли ця держава використовуватиме всі переваги, які надає СНД, щоб активізувати свою торгівлю з країнами співдружності.

А щодо можливого входження до рубльової зони, то, за словами віце-прем'єра Молдови І. Гуцу, об'єднання грошових систем Росії та Білорусі, певна річ, дасть змогу одержати цінний досвід співпраці молодих незалежних держав у рамках СНД, і керівництво Молдови зацікавлено стежить за цим експериментом. Але брати участь у ньому поки що не має наміру, стверджує І. Гуцу. Причому економічні експерти в республіці висловлюються в тому дусі, що об'єднання грошових систем Росії і Білорусі — більше політичний, як економічний крок.

Світлана ЧАЛА.

Кишинів.

Власкори повідомляють

За долар до Горбачова

У столиці Казахстану відкрився перший у Середньоазіатському регіоні музей воскових фігур. Він вважається філією Санкт-Петербурзького історичного музею воскових фігур.

Експозицію для алматинського музею готували два роки. Над нею працювало 200 чоловік. Серед утілених у воску фігур — Михайло Горбачов, Чингисхан, Омар Хайям, Леонардо да Вінчі, знаменитий казахський поет і просвітитель Абай. Одне слово, 34 фігури людей, відомих у світовій історії. У майбутньому в музеї «пропишуться» ще близько 150 фігур. Вартість квитка до музею для дорослих — долар, а для дітей — 50 центів.

Тетяна КОСТІНА.

Алмати.

Гортаючи зарубіжну пресу

Пішли по висхідній

На думку багатьох оглядачів, у відносинах між Вашингтоном і Києвом настає «медовий період»

Довгий час у адміністрації Білла Клінтона протистояли два угруповання. Одне з них наполягало на підтримці формули «Передусім Росія». Його очолив С. Телботт. Проте не менш впливові у політичному світі Америки фігури, як наприклад, Генрі Кіссінджер і Збігнєв Бжезинський, дотримувалися протилежної думки.

Вони упевнені, що Сполучені Штати і Російська Федерація навряд чи стануть довготривалими міжнародними партнерами і, більше того, в багатьох питаннях, на їхню думку, державам наперед визначена доля непримиренних суперників. Стосовно України, незважаючи на економічні труднощі, яких вона зазнає, представники цього політичного крила схильні вважати її країною з доброю перспективою на співробітництво.

«Я вважаю, — заявив в одному із своїх інтерв'ю з цієї теми З. Бжезинський, — що ядерне роззброєння не слід розглядати як центральний аспект американо-українських відносин. Діалог з Україною треба починати з питань її безпеки, потреб в економічному сприянні для проведення реформ. Це також допомогло б стабілізувати відносини України з Росією».

Про без'ядерний статус України в Америці думки неоднозначні. Але саме завдяки цьому непростому крокові Києва відносини республіки із США пішли по висхідній. Недавно в українській столиці побувала американська економічна делегація на чолі зі старшим директором Ради національної безпеки Ніколасом Бернсом. Відбулася розмова про те, як Сполучені Штати зможуть допомогти Україні в радикальних перетвореннях.

Багато що залежатиме у сценарії розвитку подій від внутрішньополітичних обставин у цій республіці колишнього СРСР, від результатів майбутніх президентських виборів, позицій парламенту й уряду. А в цій сфері невизначеностей багато більше, ніж в україно-американських відносинах.

«24 часа» (Ізраїль).

І таке буває

Ванстонія: нова держава?

Схоже, мода на проголошення регіональної незалежності докотилася до Британських островів, попри відомий консерватизм їх мешканців і схильність до традицій. «Ванстоніанцями» називають себе тепер волелюбні мешканці Ванстеду — одного зі східних районів Лондона, які оголосили його не багато не мало... суверенною територією. А коли цитувати дослівно, то «європейською автономною вільною зоною».

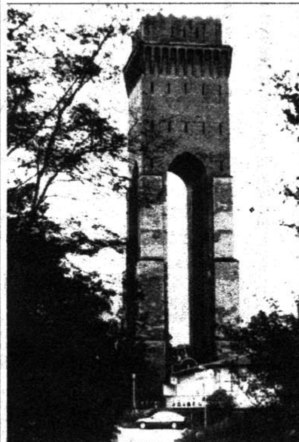
Проголошенням незалежності від Великобританії ванстоніанці висловили протест проти урядових планів будівництва нової ділянки швидкісної автомагістралі, що має пролягти територією, на якій стоять їхні будинки. До речі, у ванстоніанців уже є традиції боротьби за незалежність: в грудні минулого року тут відбулися їхні запеклі сутички з поліцією. Яблуком розбрату стало двохсотрічне каштанове дерево, що заважало розчистити ділянку для спорудження тієї самої ненависної восьмирядної магістралі. Щоправда, борцям за незалежність не допомогли тоді ні газетні публікації, ні допомога «зелених», ні особиста самовідданість одного з ентузіастів охорони природи, котрий прикував себе до каштана, — металевий ланцюг, на жаль, розкували, а дерево все ж таки зрубали.

Одна прикра дрібниця: населення Ванстонії поки що невелике — усього 30 чоловік, які мешкають в будинках з другого по дванадцятий номер по вулиці Кембридж-парк у Ванстеді. Правда, це не бентежить вільних громадян, настроєних досить войовничо. Вони серйозно вважають, що їхні дії допоможуть мешканцям інших районів Британії, які ведуть боротьбу з властями через державні програми будівництва доріг.

Ванстоніанці вже звернулися до ООН з проханням прийняти їх до цієї всесвітньої організації. За чутками, в місцевих букмекерських конторах уже приймають ставки від охочих побитися об заклад: скільки днів проіснує ця держава?

Наталія КИРСАНОВА.

Фотофакт

Поєднали корисне з прекрасним

«Дуплом у зубі» охрестили народні дотепники оцю споруду у Бранденбурзькому Фінові (Німеччина). Водонапірна башта, збудована в 1917—1919 роках, має отримати найближчим часом статус пам'ятки старовини, стати архітектурним символом населеного пункту, а заразом і оглядовим майданчиком.

Фото Центральбільд — ІТАР—ТАРС.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України. Видавець — Президія Верховної Ради України. 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.

Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець. ♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій. ♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 325245.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311115.

Газету набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».